

Sygn. akt V KZ 1/21

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **J. T.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 17 marca 2021 r.,

zażalenia skazanej

na zarządzenie upoważnionego Sędziego Sądu Najwyższego

z dnia 29 grudnia 2020 r., sygn. akt V KO 42/20,

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

J. T. wystąpiła dnia 22 marca 2020 r. z wnioskiem o wznowienie postępowania karnego zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 23 maja 2013 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 23 stycznia 2013 r., sygn. akt XVI K (...), składając jednocześnie wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia oraz wyznaczenie obrońcy z urzędu.

Zarządzeniem z dnia 22 września 2020 r., sygn. akt V KO 42/20, wyznaczono jej obrońcę z urzędu w osobie adw. P. O. z Kancelarii Adwokackiej w W., zobowiązując go do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania albo opinii o braku podstaw do sporządzenia takiego wniosku.

Dnia 21 października 2020 r. obrońca z urzędu przesłał do Sądu Najwyższego opinię o braku podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania karnego w sprawie J. T.

W związku z powyższym, wnioskodawczyni została wezwana do uzupełnienia w terminie 7 dni braku formalnego wniosku o wznowienie postępowania poprzez sporządzenie i podpisanie go przez obrońcę z wyboru, pod rygorem odmowy przyjęcia złożonego przez nią wniosku. Braku tego J. T. nie uzupełniła. Natomiast skierowała do Sądu Najwyższego wniosek o wyznaczenie jej kolejnego obrońcy z urzędu, ponieważ dotychczasowy jej zdaniem nienależycie wykonał swoje obowiązki.

Zarządzeniem z dnia 29 grudnia 2020 r., sygn. akt V KO 42/20, upoważniony sędzia Sądu Najwyższego odmówił przyjęcia złożonego przez J. T. wniosku o wznowienie z uwagi na nieuzupełnienie jego braków formalnych, zgodnie z treścią skierowanego do niej wezwania.

Skazana złożyła zażalenie na zarządzenie odmawiające przyjęcia wniosku o wznowienie, zarzucając naruszenie art. 84 § 3 k.p.k. poprzez niezagwarantowanie jej prawa do skutecznej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w zakresie określonym treścią tego przepisu i wniosła o uchylenie przedmiotowego zarządzenia oraz wyznaczenie jej nowego obrońcy z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Przepisy regulujące postępowanie wznowieniowe wyraźnie stanowią, że wniosek o wznowienie postępowania karnego powinien być sporządzony i podpisany przez profesjonalnego pełnomocnika (adwokata bądź radcę prawnego) lub radcę Prokuratury Generalnej (art. 545 § 2 k.p.k.). Uchybienie temu wymogowi pociąga za sobą odmowę przyjęcia dotkniętego wadą wniosku, o czym wnioskodawczyni została wyraźnie pouczone.

W sytuacji, gdy wyznaczony z urzędu obrońca nie znalazł podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie, chcąc uczynić zadość obowiązkowi ustawowemu, J. T. powinna była w wyznaczonym terminie złożyć wniosek sporządzony i podpisany przez obrońcę, któremu udzieliła pełnomocnictwa do prowadzenia jej sprawy. Tego jednak wnioskodawczyni nie uczyniła, co skutkowało wydaniem w jej sprawie zaskarżonego zarządzenia.

Nie można się zgodzić z twierdzeniami autorki zażalenia, jakoby naruszono jej prawo do korzystania z pomocy prawnej przyznanej z urzędu. Wykładnia art. 84

§ 3 k.p.k. nie uzasadnia żądań wyznaczenia kolejnego obrońcy z urzędu po wydaniu przez poprzedniego niesatysfakcjonującej dla strony opinii. Wyjątek stanowi sytuacja, gdy obrońca nienależycie wywiąże się powierzonego mu zadania. „Wyznaczenie kolejnego obrońcy z urzędu do wykonania tych samych czynności uzasadnione byłoby tylko wówczas, gdyby zostało wykazane (np. w postępowaniu dyscyplinarnym) nienależyte wypełnianie obowiązków przez dotychczas wyznaczonego obrońcę.” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2015 r., sygn. akt V KZ 48/15). Wbrew twierdzeniom J. T. brak podstaw do uznania, że takie okoliczności miały miejsce w niniejszej sprawie.

Jak wynika z akt sprawy (k. 50 – 52), obrońca z urzędu zapoznał się z aktami sprawy, znajdującymi się w Sądzie Najwyższym. Sporządzona przez niego opinia, choć nie przesadnie obszerna, spełnia kryteria formalne. Brak osobistego kontaktu obrońcy ze skazaną również nie świadczy o niewłaściwym wypełnieniu przez niego obowiązków w postępowaniu wznowieniowym. „Obrońca, w tym ustanowiony z wyboru, działa samodzielnie i chociaż bez wątplenia kontakt osobisty z osobą, którą ma bronić jest tu pożądanym, to nie można uznać go za bezwzględnie obowiązujący, tym bardziej w sytuacji, gdy chodzi wyłącznie o rozważenie czy istnieją podstawy do złożenia wniosku o wznowienie postępowania” (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 11 lutego 2020 r., sygn. akt II KZ 7/20). Nie zaistniały zatem okoliczności uzasadniające wyznaczenie wnioskodawczyni innego obrońcy z wyboru i, jeśli podtrzymywała ona zamiar ubiegania się o wznowienie postępowania, powinna była zwrócić się o pomoc prawną do pełnomocnika z wyboru. Na marginesie warto dodać, że J. T. wyznaczono już wcześniej obrońcę z urzędu w przedmiotowej sprawie, który to dnia 23 marca 2018 r. wniósł w imieniu skazanej wniosek o wznowienie postępowania, następnie oddalony postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2018 r., sygn. akt V KO 6/18. Tym bardziej więc wywody autorki zażalenia o naruszeniu przysługującego jej prawa do pomocy prawnej z urzędu należy uznać za nieuprawnione.

Ponieważ, jak wskazano, wnioskodawczyni nie uzupełniła braku formalnego wniosku o wznowienie postępowania, a nie przysługiwało jej prawo do ponownego otrzymania obrońcy z urzędu celem sporządzenia i podpisania wniosku na

podstawie tych samych okoliczności, zasadna była decyzja o odmowie przyjęcia wniosku.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.